

Kolokwium poprawkowe z postępowania administracyjnego – III rok aplikacji radcowskiej w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Poznaniu – 10 grudnia 2024

Wnioskiem z dnia 17 stycznia 2024 r. (data wpływu pisma do organu: 19 stycznia 2024 r.) Stowarzyszenie „Sum” (dalej również Stowarzyszenie) wniosło do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu (dalej również: organ, RDOŚ) o wszczęcie postępowania administracyjnego przeciwko użytkownikowi rybackiemu Zarządowi Okręgu Polskiego Związku Wędkarskiego w Poznaniu, który poprzez prowadzenie szkodliwej działalności związanej z dzierżawieniem wód jeziora Dębiniec i wbrew ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 54 z późn. zm.) powoduje nieodwracalne szkody w środowisku naturalnym w rezerwacie przyrody oraz o dopuszczenie do udziału w tym postępowaniu administracyjnym. Uzasadniając wniosek podniesiono, że Zarząd Okręgu Polskiego Związku Wędkarskiego z siedzibą w Poznaniu w rezerwacie przyrody Jezioro Dębiniec obszar Natura 2000 dokonuje nieuprawnionego połowu ryb w okresie ochronnym, co skutkuje płoszeniem oraz śmiercią ptactwa wodnego w narzędziach rybackich. Wskazano na nieodwracalne szkody polegające na dewastacji i ingerencji zarówno w dno i brzegi Jeziora Dębiniec oraz zmiany na terenie przyległym do jeziora tzw. pierścieniu wokół brzegowym, spowodowane wykonywaniem prac budowlanych oraz modernizacją bez odpowiednich odstępstw od zakazów obowiązujących w rezerwach przyrody. Organ do dnia złożenia skargi nie wydał stosownego aktu od którego przysługiwałoby odwołanie, a jedynie polemizuje ze stanowiskiem strony.

Dnia 7 marca 2024 r. RDOŚ wydał postanowienie, w którym wszczął z urzędu postępowanie w sprawie prowadzenia szkodliwej działalności związanej z dzierżawieniem wód jeziora Dębiniec.

RDOŚ wystąpił do Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w Poznaniu pismem z 10 września 2024 r. z prośbą o udostępnienie posiadanych przez ten organ informacji dotyczących nielegalnych działań budowlanych prowadzonych na działkach nr 131/5 i 132/5 obręb Promno, gmina Pobiedziska oraz przeprowadzonych działań kontrolnych. Otrzymano zwrotne pismo z 23 września 2024 r. informujące że właściciel nieruchomości posiada wszystkie niezbędne dokumenty formalno-prawne zarówno dla obiektów istniejących oraz obiektów w budowie (decyzje o pozwoleniu na

budowę, projekty, dzienniki budów, zawiadomienie o zakończeniu budowy).

Pismem z dnia 5 września RDOŚ wystąpił do Głównego Inspektoratu Weterynarii z 17 września 2024 r. o informację na temat czynności jakie Okręgowy Polski Związek Wędkarski w Poznaniu zlecał badania pasożytów u ryb występujących w jeziorze Dębiniec. Z informacji mailowej otrzymanej przez RDOŚ od Głównego Inspektoratu Weterynarii z 17 września 2024 r. wynika zaś, że Okręgowy Polski Związek Wędkarski w Poznaniu, uprawniony do rybactwa w rozumieniu przepisów o rybactwie śródlądowym, należy do podmiotów zajmujących się rybactwem przybrzeżnym na niewielką skalę w rozumieniu art. 26 w ramach ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 i wykonujących swoją działalność tylko przez krótkie okresy poniżej 24 godzin i prowadzi produkcję pierwotną zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 852/2004. W ramach zarejestrowanej sprzedaży bezpośredniej produktów rybołówstwa, podmiot umieszcza na rynku świeże ryby - niepoddane czynnościom naruszającym ich pierwotną budowę anatomiczną. W związku z tym i zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 853/2004 podmiot ten nie ma obowiązku dokonywania oceny organoleptycznej pod względem obecności pasożytów, w tym nicieni. Mimo to OPZW w Poznaniu przedstawił ostatnie badanie na obecność pasożytów karasia srebrzystego z 8 marca 2023 r. sprawozdanie - pasożytów nie stwierdzono. Były też dokonywane badania przez lekarzy weterynarii specjalistów chorób ryb - wyniki badania z 12 kwietnia 2023 r. oraz z 20 maja 2024 r. - pasożytów nie stwierdzano. Poza tym decyzją Marszałka Województwa Wielkopolskiego z 15 października 2023 r. w sprawie wydania zezwolenia na połów ryb w okresie ochronnym, zezwolono użytkownikowi rybackiemu na połów tarlaków szczupaka, tj. ryb w pełnej fazie dojrzałości płciowej, które są zdatne do rozrodu, do celów zarybieniowych w okresie ochronnym od dnia 1 marca 2024 r. do dnia 31 maja 2024 r. z obwodu rybackiego jeziora w maksymalnej ilości 1000 kg.

W dniu 13 listopada 2024 r. Stowarzyszenie wniosło ponaglenie do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska (dalej również GDOŚ) na brak dopuszczenia Stowarzyszenia do prowadzonego postępowania. W dniu 25 listopada 2024 r., na skutek ponaglenia wniesionego przez Stowarzyszenie w dniu 13 listopada 2024 r., Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska (dalej również GDOŚ) wydał postanowienie GHD 231/ 152/24, w którym uznał ponaglenie za nieuzasadnione. GDOŚ zauważył, że zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o

zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. z 2020 r. poz. 2187) dalej: "ustawa szkodowa" regionalny dyrektor ochrony środowiska jest organem właściwym w sprawach odpowiedzialności za zapobieganie szkodom w środowisku i naprawę szkód w środowisku. Dlatego działając w oparciu o przepisy tej ustawy oraz zgodnie z posiadanymi kompetencjami i możliwościami organ może w drodze decyzji nałożyć na podmiot korzystający ze środowiska obowiązek podjęcia określonych działań zapobiegawczych lub naprawczych, rozumianych jako wszelkie działania podejmowane w celu zapobieżenia szkodzi lub naprawy tych elementów środowiska, które szkodzi uległy. Przepisy ww. ustawy znajdują zastosowanie do bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub do szkody w środowisku w następujących elementach przyrodniczych: wodach, powierzchni ziemi, gatunkach chronionych i chronionych siedliskach przyrodniczych. Wyjaśniono, że nie każda negatywna zmiana w tych elementach przyrodniczych może być rozumiana jako szkoda w środowisku. Zgodnie z art. 6 pkt 11 szkoda w środowisku to negatywna, mierzalna zmiana stanu lub funkcji elementów przyrodniczych, oceniona w stosunku do stanu początkowego, która została spowodowana bezpośrednio lub pośrednio przez działalność prowadzoną przez podmiot korzystający ze środowiska. W gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych musi to być zmiana mająca znaczący negatywny wpływ na osiągnięcie lub utrzymanie właściwego stanu ochrony tych gatunków lub siedlisk przyrodniczych. Z definicji właściwego stanu ochrony gatunku, czy siedliska przyrodniczego - art. 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1478) wynika natomiast skala znaczącego negatywnego oddziaływania, które może zostać uznane za szkodę w środowisku w tych elementach przyrodniczych. Jest to skala kraju, lub państw członkowskich UE lub naturalnego zasięgu gatunku/siedliska.

GDOŚ wyjaśnił, że w pismach kierowanych do organu Stowarzyszenie nie zgłaszało szkody w środowisku w rozumieniu ustawy szkodowej. Poinformowano, że jeśli intencją stowarzyszenia jest zgłoszenie szkody, to należy wnieść stosowny wniosek na podstawie art. 24 ust. 1 tej ustawy oraz w sposób określony w art. 63 § 1 Kpa, czyli przesłać pocztą tradycyjną i opatrzyć własnoręcznym podpisem lub przesłać za pomocą elektronicznej skrzynki podawczej organu. GDOŚ poinformował skarżącego, że jeżeli zgłoszenie zostanie uznane za uzasadnione, to zgodnie z art. 24 ust. 5 postanowi o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, tj. decyzji nakładającej na podmiot korzystający ze

środowiska obowiązek przeprowadzenia działań zapobiegawczych lub naprawczych.

Po zapoznaniu się z treścią zadania, jako należycie umocowany pełnomocnik Stowarzyszenia "Sum" (pełnomocnictwo z dnia 6 grudnia 2024 r.) radca prawny Monika Kretkowska, prowadząca Kancelarię Adwokacką w Poznaniu: 60-001 Poznań, ul. Baranowska 21 - po dokonaniu oceny działania organu właściwego do rozpoznania wniosku o dopuszczenie organizacji społecznej do udziału w postępowaniu administracyjnym oraz wszczęcia postępowania administracyjnego - proszę przygotować skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego albo w przypadku uznania, że brak jest podstaw do wniesienia skargi, proszę sporządzić opinię prawną – z uwzględnieniem interesu reprezentowanej strony.

Stan prawny:

Ustawa z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. z 2020 r. poz. 2187).

Art. 6. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

11)szkodzie w środowisku - rozumie się przez to negatywną, mierzalną zmianę stanu lub funkcji elementów przyrodniczych, ocenioną w stosunku do stanu początkowego, która została spowodowana bezpośrednio lub pośrednio przez działalność prowadzoną przez podmiot korzystający ze środowiska:

a)w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych, mającą znaczący negatywny wpływ na osiągnięcie lub utrzymanie właściwego stanu ochrony tych gatunków lub siedlisk przyrodniczych, z tym że szkoda w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych nie obejmuje uprzednio zidentyfikowanego negatywnego wpływu, wynikającego z działania podmiotu korzystającego ze środowiska zgodnie z:

–decyzją, o której mowa w [art. 34](#) ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody lub

–decyzją, o której mowa w [art. 56](#) ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub

–zatwierdzonym planem urządzenia lasu, dla którego przeprowadzono strategiczną ocenę oddziaływania na środowisko, o której mowa w [art. 46](#) ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2020 r. poz. 283, 284, 322, 471 i 1378), lub

–decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w [art. 71 ust. 1](#) ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub

–postanowieniami, o których mowa w [art. 90 ust. 1](#) i [art. 98 ust. 1](#) ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, b)w wodach, mającą znaczący negatywny wpływ na potencjał ekologiczny, stan ekologiczny, chemiczny lub ilościowy wód lub stan środowiska wód morskich w obszarach morskich, o których mowa w [art. 2 ust. 1](#) ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 2169 oraz z 2020 r. poz. 284 i 1378), z wyjątkiem przypadków, o których mowa w [art. 38j](#) ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne 2 , c)w powierzchni ziemi, przez co rozumie się zanieczyszczenie gleby lub ziemi, w tym w szczególności zanieczyszczenie mogące stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzi;

Art. 7.

Organem ochrony środowiska właściwym w sprawach odpowiedzialności za zapobieganie szkodom w środowisku i naprawę szkód w środowisku jest regionalny dyrektor ochrony środowiska.

Art. 15.

1. Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska lub w przypadku, o którym mowa w art. 12 ust. 2, podmiot korzystający ze środowiska lub władający powierzchnią ziemi nie podejmie działań zapobiegawczych lub nie uzgodni działań naprawczych, organ ochrony środowiska:

- 1) wzywa do przedłożenia w określonym terminie wniosku o uzgodnienie warunków przeprowadzenia odpowiednio działań zapobiegawczych lub naprawczych;
- 2) jeżeli nie przedłożono wniosku zgodnie z wezwaniem - w drodze decyzji, nakłada obowiązek przeprowadzenia działań.

Art. 24.

1. Organ ochrony środowiska jest obowiązany przyjąć od każdego zgłoszenie o wystąpieniu bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku.

5. Organ ochrony środowiska, uznając za uzasadnione zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, postanawia o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 2, albo w przypadkach, o których mowa w art. 16, podejmuje działania zapobiegawcze lub naprawcze. Przepisy art. 17 stosuje się odpowiednio.

Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1478).

Art. 5 ust.1

24) właściwy stan ochrony gatunku - sumę oddziaływań na gatunek, mogącą w dającej się przewidzieć przyszłości wpływać na rozmieszczenie i liczebność jego populacji na terenie kraju lub państw członkowskich Unii Europejskiej lub naturalnego zasięgu tego gatunku, przy której dane o dynamice liczebności populacji tego gatunku wskazują, że gatunek jest trwałym składnikiem właściwego dla niego siedliska, naturalny zasięg gatunku nie zmniejsza się ani nie ulegnie zmniejszeniu w dającej się przewidzieć przyszłości oraz odpowiednio duże siedlisko dla utrzymania się populacji tego gatunku istnieje i prawdopodobnie nadal będzie istniało;

25) właściwy stan ochrony siedliska przyrodniczego - sumę oddziaływań na siedlisko przyrodnicze i jego typowe gatunki, mogącą w dającej się przewidzieć przyszłości wpływać na naturalne rozmieszczenie, strukturę, funkcje lub przeżycie jego typowych gatunków na terenie kraju lub państw członkowskich Unii Europejskiej lub naturalnego zasięgu tego siedliska, przy której naturalny zasięg siedliska przyrodniczego i obszary zajęte przez to siedlisko w obrębie jego zasięgu nie zmieniają się lub zwiększają się, struktura i funkcje, które są konieczne do długotrwałego utrzymania się siedliska, istnieją i prawdopodobnie nadal będą istniały oraz typowe dla tego siedliska gatunki znajdują się we właściwym stanie ochrony;

Proponowany model rozwiązania:

Zdający powinien sporządzić skargę na bezczynność Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu w rozpoznaniu wniosku z 17 stycznia 2024 r. o dopuszczenie Stowarzyszenia „Sum” do udziału w postępowaniu administracyjnym. Skarga powinna spełniać wymogi formalne wynikające z art. 46 - 47 i art. 57 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 - dalej: p.p.s.a.).

5 punktów

Zdający powinien wykazać się znajomością art. 149 p.p.s.a. i zawnieść w skardze:

- na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 p.p.s.a. o zobowiązanie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu do rozpoznania wniosku Stowarzyszenia o dopuszczenie do udziału w postępowaniu administracyjnym, w możliwie najkrótszym terminie, np. 7 lub 14 dni od dnia kiedy wyrok stanie się prawomocny;
- na podstawie art. 149 § 1 pkt 3 i art. 149 § 1a p.p.s.a. o stwierdzenie, że organ dopuścił się bezczynności, i że bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa i przedstawienie argumentacji w tym zakresie;
- zdający w skardze może też złożyć, na podstawie art. 149 § 2 p.p.s.a., wniosek o wymierzeniu organowi grzywny ze wskazaniem odpowiedniej kwoty, która nie może

przekroczyć wysokości określonej w art. 154 § 6 p.p.s.a.

10 punktów

Osoba skarżąca powinna wskazać w skardze na bezczynność na naruszenie następujących przepisów:

- art. 31 § 1 pkt 2 k.p.a.
- art. 12, 35, 36 § 1 i 37 § 1 k.p.a.

Uzasadnienie

Skarżący powinien wskazać, że w sprawie wyczerpany został warunek wniesienia skargi tj. wyczerpanie środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed właściwym organem administracji publicznej, przy czym jeżeli dotyczy to skargi na bezczynność i przewlekłość organu, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. to jest nim ponaglenie.

Potwierdza to stanowisko wyrażone w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 września 2018 r. sygn. akt II OSK 1659/18 (dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>), zgodnie z którym skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania można wnieść w każdym czasie po wniesieniu ponaglenia do właściwego organu. Oznacza to, że skarga może zostać wniesiona po wniesieniu ponaglenia, przy czym obowiązek sądu do rozpoznania skargi na bezczynność lub przewlekłość nie jest uzależniony od wydania przez organ wyższego stopnia postanowienia w przedmiocie rozpatrzenia ponaglenia ani dochowania terminu załatwienia sprawy wynikającego z tego postanowienia albo terminu wskazanego przez organ właściwy do rozpatrzenia sprawy wskazanego w zawiadomieniu o niemożliwości dotrzymania ustawowego terminu załatwienia sprawy. Nadto wyjaśnić pozostaje, że skoro sposób rozpatrzenia ponaglenia nie daje podstaw do wniesienia skargi do sądu administracyjnego, to w konsekwencji należy przyjąć, że także oczekiwanie na wypowiedzenie się co do zasadności ponaglenia nie może być warunkiem dopuszczalności skargi w rozumieniu art. 52 § 1 p.p.s.a. (por. wyrok NSA z dn. 30 stycznia 2020 r. sygn. akt II OSK 3092/19, dostępny w CBOSA).

W niniejszej sprawie skarżące stowarzyszenie 13 listopada 2024 r. wystąpiło z ponagleniem na bezczynności RDOŚ, zatem wyczerpano przesłankę warunkującą skuteczność wniesienia skargi do sądu na bezczynność tego organu.

Uzasadniając zawarte w skardze wnioski autor skargi powinien zwrócić uwagę na następujące okoliczności:

Zgodnie z art. 149 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1-4 albo na przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 4 a: 1) zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności; 2) zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa; 3) stwierdza, że organ dopuścił się beczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania (§ 1). Jednocześnie sąd stwierdza, czy beczynność organu lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa (§ 1a). Sąd, w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1 i 2, może ponadto orzec o istnieniu lub nieistnieniu uprawnienia lub obowiązku, jeżeli pozwala na to charakter sprawy oraz niebudzące uzasadnionych wątpliwości okoliczności jej stanu faktycznego i prawnego (§1b). Zgodnie zaś z § 2 omawianego przepisu sąd, w przypadku, o którym mowa w § 1, może ponadto orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 lub przyznać od organu na rzecz skarżącego sumę pieniężną do wysokości połowy kwoty określonej w art. 154 § 6.

Podstawę procesową działania organów administracji publicznej przy rozpoznaniu wniosku złożonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2023 r. poz. 1336 z późn. zm.) zwanej dalej: "u.o.p.", w zakresie w niej nieunormowanym, regulują przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

W rozpatrywanej sprawie nie budzi wątpliwości, że Wnioskiem z dnia 17 stycznia 2024 r. (data wpływu pisma do organu: 19 stycznia 2024 r.) Stowarzyszenie „Sum” wniosło do RDOŚ o dopuszczenie do udziału w postępowaniu administracyjnym, wszczęcie postępowania administracyjnego przeciwko użytkownikowi rybackiemu Zarządowi Okręgu Polskiego Związku Wędkarskiego w Poznaniu, który poprzez prowadzenie szkodliwej działalności związanej z dzierzawieniem wód jeziora Dębiniec. Żądanie takie posiada swoje oparcie w treści art. 31 § 1 pkt 2 k.p.a., zgodnie z którym organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z żądaniem dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy

przemawia za tym interes społeczny. Na postanowienie o odmowie dopuszczenia do udziału w postępowaniu organizacji społecznej służy zażalenie (art. 31 § 2 k.p.a.). Nie budzi zatem żadnych wątpliwości, że na skutek złożonego wniosku RDOŚ winien po stwierdzeniu, że z wnioskiem wystąpiła uprawniona organizacja społeczną, oraz zaistniały pozostałe niezbędne przesłanki, o których mowa w art. 31 § 1 pkt 2 k.p.a., podjąć określone rozstrzygnięcie. Natomiast z analizy przekazanych akt tej sprawy wynika, że prowadzona była ze skarżącym stowarzyszeniem korespondencja, zaś do momentu wniesienia skargi do sądu nie wydano postanowienia w trybie art. 31 § 2 k.p.a. Powyższe oznacza, że organ pozostawał w bezczynności w rozpoznaniu złożonego wniosku. W sytuacji więc, gdy Stowarzyszeniu nie wydano postanowienia miało ono prawo podjęcia środków prawnych zwalczania bezczynności organu. Stanowisko to odpowiada wykładni przepisu art. 149 § 1 p.p.s.a. według której, celem dyspozycji wynikającej z tego przepisu powinno być takie ukierunkowanie działania organów administracji publicznej aby strona nie była pozbawiona, bez własnej winy, narzędzi prawnych do zwalczania bezczynności (por. NSA w wyroku z dn. 24 lutego 2021 r. sygn. II OSK 1845/20, z dn.12 stycznia 2017 r. sygn. I OSK 675/16, dostępne CBOSA).

Zgodnie z art. 12 § 1 KPA organy administracji publicznej mają obowiązek działać w sprawie wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami, prowadzącymi do jej załatwienia. W myśl natomiast art. 36 § 1 KPA, o każdym przypadku niezakończona sprawa w terminie organ administracji publicznej obowiązany jest zawiadomić strony, podając przyczyny zwłoki, wskazując nowy termin załatwienia sprawy oraz pouczając o prawie do wniesienia ponaglenia.

W świetle ogólnej regulacji wynikającej z art. 35 § 1 - § 3 k.p.a. wniosek skarżący o dopuszczenie do udziału w sprawie powinien być rozpatrzony niezwłocznie, nie później niż w terminie miesiąca. Organ z obowiązku tego się nie wywiązał przez ponad 10 miesięcy. Nie powiadomi skarżący o przyczynie zwłoki. Pozostawał zatem w bezczynności gdyż, sprawa nie została załatwiona w terminach określonych w art. 35 k.p.a. Tak długi okres bezczynności pozwala uznać, że bezczynność ta miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

Wniosek o wymierzenie organowi grzywny ze wskazaniem odpowiedniej kwoty, która nie może przekroczyć wysokości określonej w art. 154 § 6 p.p.s.a. Opóźnienie w załatwieniu wniosku jest pozbawione jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia.

15 punktów

Skala ocen:

Zdający może uzyskać maksymalnie 30 punktów, z czego za:

1. spełnienie wymogów formalnych 0 – 5 pkt;
2. sformułowanie wniosków skargi 0 – 10 pkt;
3. uzasadnienie skargi 0 – 15 pkt.

Zdający otrzymuje ocenę dostateczną przy uzyskaniu minimum **20 punktów**.